

Anke Kranendonk

Lynn 3.0

δ

Maandag 4 juli

Om te kunnen zeggen hoe je je voelt, moet je in een winkelstraat gaan lopen.

Ik was op weg naar de boekhandel. Voor iedere etalage bleef ik staan om de spullen die erin stonden te bekijken. Alles vond ik mooi. Fietsen blonken in het licht, honderd lampen schitterden van geluk in de lampenzaak, de sportkleding had er nog nooit zo stoer bij gehangen.

Dat kwam door Joeri, mijn verkering. In gedachten zag ik hem door de bergen lopen, op hoge schoenen en in de outfit van een echte bergwandelaar. Een fotomodel in *sportish style*, op vakantie.

En ik was hier, thuis, in de winkelstraat. Zelfs de panty's voor bejaarde dames in een heel oud winkeltje vond ik er lief uitzien.

En in gedachten praatte ik tegen mijn vriendje. Zonder woorden liet ik hem alles zien. Eigenlijk hoefde ik niks te zeggen: Joeri was bij me, ik was er helemaal mee opgevuld. Door die ene kus, de voorzichtige aanraking van onze lippen, zijn hand om mijn hand – sinds dat moment leek het alsof ik gedragen werd.

Niet rechtop, maar horizontaal.

In de etalage van de interieurzaak stond een ligstoel met een golvend wit leren kussen op een frame van metaal.

Ja, zo voelde ik me: zwevend door het leven op een ligstoel van het merk Corbusier. Om precies te zijn, een LC 4.

Ik was dus op weg naar de boekhandel. Maar eerst zal ik vertellen wat er gebeurd is.

Het begin: de kus. Eigenlijk was het de bedoeling om tijdens ons afscheidskamp te gaan zoenen, de laatste avond, toen we werden gedropt in het donkere bos. Ik had het helemaal ingestudeerd: 's nachts zou ik naast hem gaan lopen en hem langzaam veroveren. Als een baby die kruipend over de grond, millimeter voor millimeter, naar zijn speeltje tigt. En dan zou ik stilstaan, wachten, iets zeggen als: 'Hoor ik nu een nachtegaal?'

Joeri zou dan naast me komen staan, zijn oor tegen dat van mij leggen, we zouden samen luisteren en in de donkerte turen en dan

draaide ik naar links en stond BAM, met mijn neus tegen die van hem. Die lippen zogen zich dan vanzelf aan elkaar vast. De droom haalde de nacht niet – we zaten in verschillende groepjes en ik heb hem de hele dropping niet gezien. Je denkt nu misschien: waarom moeten er zes weken tussen zitten, had je niet eerder in zijn armen kunnen springen? Ik niet. Het is de eerste keer in mijn leven dat ik verliefd ben. Op Joeri, met zijn krullen als chocolade-S-letters, met zijn ogen bruin als hazelnoten en zijn lachende wangen die gepoetst lijken met koperglans. Er kwamen nog wel twintig mogelijkheden om verkering te vragen, of te gaan kussen: op feestjes bij kinderen thuis. Maar daar was hij alleen uitgenodigd, of ik. En als we er samen waren, waren er ook te veel anderen. We hadden de musical – een heel mooi moment om in elkaars armen te vallen. Na afloop sprong mijn vader meteen in mijn nek om te vertellen hoe leuk hij me vond spelen en dat hij dat nooit verwacht had van zijn kleine meid. Stond ik dus de rest van de avond met een hoofd als een Spaanse peper – welke vader zegt dat nou?

Het gebeurde op donderdag, de allerlaatste, echte afscheidsavond. Zes weken na ons kamp. In de klas hadden we de tafels in lange rijen gezet, er witte kleden overheen gedaan, lege jampotjes gevuld met water en bloemetjes stonden tussen de verschillende borden. Iedereen had iets te eten meegenomen. Joeri zat tegenover me. Hij droeg een blauw-wit gestreept T-shirt met lange mouwen. Bij de hals piepte een wit randje van een ander T-shirt erbovenuit. Zijn haren hadden de gloed van honing, door de zon die erop scheen, ze pijpenkrulden als veertjes van een ballpoint naar beneden. Eén van de miljoenen krullen hing net over zijn wenkbrauw. Zijn tanden waren wit en recht, behalve één scheef tandje links. Al had hij olifantskiezen, een knappere jongen dan Joeri kon ik me niet voorstellen. Dat was niet het enige. De meiden konden luid giechelen en om niks dubbel liggen van het lachen.

De jongens konden stoeiend door de klas rollen, maar Joeri bleef kalm. Niet sloom! Hij deed gewoon mee, maar hij viel niet uit elkaar, zoals anderen dat wel konden doen.

En dan die lach: zijn bovenlip iets omhoog, zodat je zijn voortanden kon zien en er twee vrolijke plooiën om zijn neus kwamen.

Moet je mij horen. Als de meisjes uit mijn klas zo hysterisch over jongens praten, vind ik ze aanstellers, bakvissen. Nu doe ik het zelf. Alsof ik in een pot verf ben gevallen, maar dan een pot liefde: druipend van verliefdheid, van oor tot oor en tot aan mijn tenen, moet ik deze twee vakantieweken zien door te komen, voordat ik mijn dushi in mijn armen kan sluiten. Het enige verschil is: ik praat er niet hardop over.

In de boekhandel stond een lage tafel waarop wel vijftig soorten agenda's lagen. Er stonden drie meisjes bij die ik niet kende.

'Kijk,' zei een van hen, 'die van Blond is leuk.'

'Deze, van de smurfen,' zei een andere.

'Gatver,' zei de eerste. 'Smurfen, hoe kinderachtig kun je zijn?'

'Ja, hoe kinderachtig,' zei het andere meisje snel. Ze zag eruit alsof ze al veertien was, met een dikke laag oogschaduw op haar ogen. 'Deze, van Rachael Hale. Schattig, met die katjes en honden.'

'Schattig,' zei nummer drie. Ze was de kleinste van het groepje, droeg een bril en sliste door haar tanden, die van links naar rechts ingeklemd zaten in ijzeren sloten. Elastieken hielden de boel bij elkaar.

'Garfield!' riep nummer een, een lang meisje met een hoge, slingerende paardenstaart. 'Die neem ik!'

'Moet je nooit doen, ze maken je zo uit voor dikke poes,' zei meisje Oogschaduw.

'Wie? Waar?' vroeg Paardenstaart.

'Op het Goeman. Daar moet je dus heel erg oppassen. De jongens uit de derde maken je snel uit voor slet.'

'Zien zij dan mijn agenda?'

Het oogschaduwmeisje was even stil.

‘Deze,’ zei ze toen. ‘14 Feb. Kijk hoe gaaf.’

‘Alsof je dan niet voor sloerie wordt uitgemaakt. Kijk deze!

Boys are stupid, voor *cheeky* meisjes!’

Een mevrouw van de winkel kwam naar ons toe gelopen, ze vroeg of ze kon helpen.

‘We kijken,’ zei Oogschaduw.

‘Dat snap ik, maar dit is nu al de tweede week dat jullie er zijn, iedere dag. Zo langzamerhand raken de agenda’s een beetje beduimd.’

‘Ik zuig er niet op, als u dat soms denkt,’ zei Oogschaduw, en Paardenstaart lag voorover van het lachen.

‘Dat hoeft ook niet,’ zei de mevrouw rustig. ‘Als je ze maar niet telkens inkijkt. Jullie weten nu wel hoe de agenda’s er vanbinnen uitzien. En vanbuiten ook, dunkt me.’

Paardenstaart greep Beugel bij haar arm en draaide zich om.

‘Kom,’ zei ze, ‘dan gaan we wel naar de Action, daar zijn ze veel goedkoper.’

Hoofdschuddend keek de verkoopster hen na.

Het Goeman, daar ga ik ook naartoe.

‘Zoek je iets?’ vroeg de verkoopster.

‘Een agenda,’ zei ik.

‘We hebben er genoeg. Iets speciaals?’

De winkelbel ging, er kwam een meisje binnen.

‘Daar is ze weer,’ zei de verkoopster zacht. ‘Ze komt telkens als de andere meisjes geweest zijn.’

Het meisje kwam naar ons toe gelopen. Ze had een stilte om zich heen. Vaak weet ik niet meer precies hoe iemand eruitzag, maar wel wat er aan diegene vastzat, of juist niet.

Bij dit meisje leek het alsof ze in een glazen potje zat.

‘Hebben ze al gekozen?’ vroeg ze verlegen aan de verkoopster.

Die schudde haar hoofd.

‘Maar dan koop jij er toch een,’ zei ze. ‘Welke zou je willen?’

Het meisje bekeek alle agenda’s en wees toen naar een roze, waarop katten en honden in schilderijlijsten waren afgebeeld.

‘Of die,’ zei ze en ze wees op de agenda met een hart en gekleurde stipjes. ‘Maar ik denk dat zij die van Violetta nemen.’
‘Wat maakt dat uit? Als jij deze leuk vindt, dan neem je hem toch? Zij gaan trouwens naar de Action, zo bijzonder zijn de agenda’s daar niet.’

Het meisje werd rood. ‘De Action? Denkt u dat echt? Dan moest ik dat ook maar doen.’

‘Laat je keus toch niet zo afhangen van de smaak van die andere meiden,’ zei de verkoopster.

Het meisje liet haar hoofd zakken. ‘Dan kent u ze nog niet. Ik zat bij hen in de klas.’

Ik bekeek de agenda’s: een aap met een bril. Winnie the Pooh, MTV boys, Duck Off, Here comes Bartman, man!

‘En naar welke school ga je nu?’

‘Naar het Goeman.’

‘Dezelfde richting?’

Het meisje trok haar schouders op. ‘Dat niet...’

‘Nou dan.’

‘Ik denk dat ik er toch nog even over nadenk. Dank u wel.’

Ze liep weg.

‘Dit gaat nu al bijna drie weken zo,’ zei de verkoopster.

‘Sinds de school is afgelopen. Maar jij komt er wel uit hè?’

Ik keek weer naar de tafel. Ik had gedacht om op mijn Corbusier de winkel in te zoeven, een agenda te pakken en hem af te rekenen met het vakantiegeld dat ik gekregen had. Dat er zoveel zouden zijn, wist ik niet. De agenda’s waren onder te verdelen in heel veel categorieën: roze met hartjes, bloemetjes, vlindertjes, frummeltjes, diertjes, sporten, strips, modemerken, tv-series, boekenhelden, muziek. Stoer, lief, grappig, eigenwijs. Misschien moest ik eerst een categorie kiezen.

‘Ik denk er nog even over na,’ zei ik tegen de verkoopster bij de toonbank en verliet op mijn eigen benen de boekhandel.

Dinsdag 5 juli

Ik werd wakker omdat mijn bed als een gek aan het trillen was. Het huis stond te schudden en een geluid knalde door de muren, het leek wel oorlog daarbeneden.

Het was meteen duidelijk dat de verbouwing was gestart. Daarom gaan we niet op vakantie dit jaar: we krijgen een nieuwe achterkant aan ons huis, en als die erin hangt, is het geld van mijn ouders op.

Direct zat Joeri in mijn hoofd. Ik trok het dekbed over me heen, sloot mijn ogen en met de akeligste herrie van de wereld, een zenuwslappende dreun dwars door mijn oren, voelde ik de Corbusier alweer onder me schuiven en wist ik dat deze dag niet meer stuk kon.

Het werd al snel te warm, ik sloeg het dekbed terug en graaide met mijn arm over het nachtkastje. Daar lag mijn dagboek.

Ik zal verder vertellen over Joeri.

We aten flensjes, worstenbroodjes, plakjes komkommer, koude pannenkoeken, stukjes appeltaart, afgekoelde gehaktballetjes in tomatensaus en nog veel meer.

Dit was de laatste, echt de laatste dag op school.

Mijn jukbeenderen trilden een beetje, alsof daarachter al iets aan het huilen was, terwijl ik aan de voorkant vrolijk meedeed.

We zongen een zelfgemaakt afscheidslied: ‘OBS De Wijnrank, dank dank dank. We groeiden van kleuter tot puber, het was suberdebuber.’

Aan het eind van de tafel hoorde ik iemand sniffen, het was Juultje, die trouwens allang niet meer klein was. ‘Julia huilt!’ riep Prem.

Een paar meisjes stonden op en gingen naar haar toe. Ze legden hun armen om haar heen en begonnen mee te huilen. De jongens die links van me zaten, huilden ook! Ik duwde mijn tong tegen mijn gehemelte. Voor me zat Joeri, rechtop. Hij staarde voor zich uit, een traantje gleed langzaam langs zijn neus naar beneden. Even keek hij op en we keken elkaar recht

in de ogen. Mijn maag vol pannenkoeken, worstjes, gehaktballen en marshmallows kromp ineen en leek zich te vullen met het gele stro uit paasmandjes.

‘De meester huilt!’ riep Tim.

Aan de andere kant van de tafel zat onze meester.

Hij wreef in zijn oog.

‘Ja,’ zei hij en hij lachte erbij alsof hij een stout kind was dat iets wilde goedmaken.

‘En ik dacht dat je ons zo’n kutklas vond?’ riep Tim.

Meester werd meteen rood. ‘Let op je woorden, Tim.’

‘Ah mees, wat boeit het, hierna zie je ons nooit meer.

Daarom moet je waarschijnlijk janken, van blijdschap!’

‘Nee hoor,’ zei meester. ‘Jullie waren me een klasje. Geen dag was rustig. En als ik nog aan het kamp denk... Maar daarna, die laatste weken... jullie hebben zulke stappen gezet.’

‘Hoezo?’ vroeg Prem.

Ondertussen was ik een beetje onderuit gegleden, mijn blote teen in mijn slipper kwam tegen de teen van Joeri aan. Hij voelde het, want hij keek me aan en verschoof zijn voet niet.

Woensdag 6 juli

Ik was weer in de boekwinkel, thuis was ik weggedreund.

Misschien kon ik een agenda voor Joeri kopen.

Er lagen agenda's van de Major League Baseball, van O'Neill surf trends, en een agenda vol tractoren, een van de NY Yankees Boys, van PSV, van Ajax, van de KNVB, van de Etnies, een skate- en BMX-merk, een van de visclub.

Joeri houdt van voetballen, van skaten, van basketballen, van surfen, van vissen, van strips, van dieren, van de natuur, van Mr. Bean, van Snoopy en Garfield, van smileys, en van mij.

Ik zou hem kunnen bellen, maar dat kan niet. Sms'en of andere telefoongein heeft ook geen zin, Joeri is met zijn vader in de bergen. Terwijl zijn moeder met de kleine broertjes op een camping ergens aan de Italiaanse kust staat, loopt Joeri met zijn vader een huttentocht door de Dolomieten. Iedere dag gaan ze hoger de bergen in, slapen ze in een eenvoudig pension, en gaan ze de volgende dag verder.

Hij heeft me verteld dat er geen bereik is.

'Alleen maar gemzen,' had hij gezegd en er weer zo leuk bij gekeken, met dat lipje iets omhoog.

Thuis had ik opgezocht wat gemzen zijn, dat zijn een soort steenbokken.

Zou hij aan mij denken, terwijl hij aan een ketting boven een ravijn hangt? Dat heeft hij ook verteld, dat ze sommige kloven 'slechten' door aan een ijzeren ketting te hangen en voetje voor voetje over een richeltje te lopen.

Het glazen meisje kwam weer binnen.

'Hé,' zei ik, 'je was er gisteren ook.'

'Ah ja,' zei ze zacht.

Ik vroeg of ze nog bij de Action was geweest.

'Uitverkocht.' Ze pakte een agenda.

Forever Friends, met een beer op de voorkant.

'Weet jij al welke je kiest?' vroeg ik.

'Bijna,' antwoordde ze.

‘Ik neem er een van Kakhiel,’ zei ik. ‘Kijk, met waardebonnen voor een week extra vakantie, dat lijkt me wel wat.’

‘Dat kan toch niet,’ zei ze.

De andere meisjes kwamen binnen. Paardenstaart voorop, dan Oogschaduw en daarna Beugel.

‘Hé, San, heb je nog niks? Welke neem jij?’

Ze kwamen te dicht bij San staan, San werd bleek, draaide zich om, legde de agenda terug, bedankte de verkoopster en ging de winkel uit.

‘Tsss,’ sisten de meisjes en pakten om de beurt een agenda op. Ik ging ook naar buiten, maar zag het meisje nergens meer.

Als Joeri thuiskomt, gaan we samen naar een skatepark, dan gaat hij me leren *grinden*. Nog elf nachtjes slapen. Ik kan hem een sms’je sturen: ‘zal ik een agenda voor je kopen?’. En als hij ‘ja’ antwoordt, kan ik vragen wat voor een. Want ze raken snel uitverkocht. En dan neem ik dezelfde. Of niet. Ik moet ook nog schriften.

En kaftpapier.

Een tas.

Kleren.

Schoenen.

Een jas.

Pennen, potloden.

Een gum.

Een etui.

We gaan het samen doen. Joeri en ik. We vragen of we met de trein mogen en dan gaan we kijken of er leuke agendawinkels zijn en daarna naar de McDonald’s en dan drinken we uit één beker milkshake.

Allebei een rietje en onze voorhoofden tegen elkaar aan.

Net als op die laatste avond op school, toen het al schemerde en we naar huis gingen. Ik had mijn vestje binnen laten liggen.

Het was donker en stil in de school, meester zat in zijn kantoortje, daar brandde nog licht.